U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Jana Passera, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Městský úřad Chrastava,** se sídlem 1. máje 1, Chrastava, zastoupený Ing. Michaelem Canovem, starostou, proti žalovanému: **Ministerstvo financí České republiky,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, zastoupené JUDr. Alanem Korbelem, advokátem, se sídlem Nám. 14. října 3, Praha 5, o žalobě na určení pravomoci k vydání povolení k provozování videoterminálů pro územní obvod Městského úřadu Chrastava,

takto:

I. Žaloba **se odmítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Kompetenční žalobou doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 22. 9. 2009 se Městský úřad Chrastava (jako orgán města Chrastava) domáhal určení, že pravomoc k vydání povolení k provozování videoterminálů podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) pro svůj územní obvod má Městský úřad Chrastava a nikoliv Ministerstvo financí.

Žalobce podal žalobu s odvoláním na § 97 odst. 1 písm. a) a § 98 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s tím, že si osobuje (ve smyslu § 98 s. ř. s.) pravomoc vydávat ve věci videoterminálů povolení v územním obvodu města Chrastava v souladu s kompetencí mu svěřenou v § 18 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích, a popírá toto oprávnění Ministerstva financí, které tato povolení na území České republiky včetně územního obvodu města Chrastava vydává již několik let v rozporu s platnou právní úpravou. S odkazem na dikci § 2 písm. e) a § 17 odst. 1 zákona o loteriích žalobce podřazuje videoterminály pojmu „podobná zařízení“, na něž se vztahuje povolovací režim výherních hracích přístrojů, a konstatuje, že § 18 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích kompetenci k vydávání povolení k provozování výherních hracích přístrojů (dále jen „VHP“) „určuje“ obecnímu úřadu v přenesené působnosti pro jeho územní obvod.

Ministerstvo financí si podle žalobce neoprávněně přivlastnilo rozhodovací pravomoc pro videoterminály, s odkazem na § 50 odst. 3 zákona o loteriích, podle něhož *může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v části první až čtvrté zákona.* Žalobce protiargumentuje, že videoterminály jsou podřaditelné pod shora citovaná ustanovení dikci § 2 písm. e) a § 17 odst. 1 zákona o loteriích (úvodní ustanovení a část druhá), jejich povolování podle § 18 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích přísluší obecnímu

úřadu, a pravomoc Ministerstva financí dovozovanou z § 50 odst. 3 zákona o loteriích tak nepřichází v úvahu. Na podporu svých tvrzení žalobce poukazuje i na některé věcné aspekty povahy provozu videoterminálů.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukazuje zejména na technické a funkční rozdíly mezi videoterminály a VHP, a uzavírá, že technická koncepce videoterminálů je zcela odlišná od definičních znaků VHP, stanovených zákonem o loteriích. Proto dospívá k závěru, že provoz videoterminálů může *ad hoc* povolovat Ministerstvo financí, a to v souladu s § 50 odst. 3 zákona o loteriích. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud určil, že pravomoc k vydávání povolení k provozování videoterminálů má žalovaný.

Nejvyšší správní soud se s přihlédnutím k vymezení kompetenčního sporu v ustanovení § 97 odst. 1 s. ř. s., v prvé řadě musel zabývat otázkou, zda se v dané věci vůbec jedná o žalobcem tvrzený kompetenční spor, jak jej má na mysli předmětná právní úprava. Z citovaného ustanovení je patrno, že soud ve věci kompetenčního sporu rozhoduje jen tehdy, pokud se jedná o kladný nebo záporný kompetenční spor. Kladným kompetenčním sporem je spor, ve kterém si správní orgány osobují pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem (odst. 2); záporným pak spor, ve kterém správní orgány popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem (odst. 3). Soud se proto musel zabývat tím, zda se v daném případě jedná o některý z popsaných případů kompetenčního sporu.

Jak Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, při hodnocení splnění této podmínky řízení je třeba vycházet ze skutečnosti, že koncepce pozitivních i negativních kompetenčních sporů je založena na existenci konkrétního řízení, v němž jde o práva či povinnosti účastníků řízení. Proto také je výrokový potenciál soudu definován v ustanovení § 100 odst. 2 s. ř. s. tak, že soud rozsudkem určí, který ze správních orgánů má pravomoc vydat rozhodnutí ve věci uvedené v žalobě (k tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2009, čj. Komp /2008 - 85, www.nssoud.cz).

Taková situace však v daném případě zjevně nenastala a ani samotný žalobce vůbec netvrdí, že by probíhalo či bylo zahájeno konkrétní řízení, v němž by mezi účastníky řízení vznikl spor ohledně rozsahu jejich kompetencí.

Z výše uvedených důvodu tedy nemohl mezi žalobcem a žalovaným vzniknout deklarovaný kladný kompetenční spor ve smyslu ustanovení § 97 s. ř. s., k jehož řešení by byl příslušný Nejvyšší správní soud, který proto žalobu jako nepřípustnou odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 99 písm. a) s. ř. s.].

Za tohoto stavu, kdy soud nerozhodoval o věci samé, jednání, které ve svém vyjádření požadoval žalovaný, Nejvyšší správní soud nenařizoval.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 101 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů v tomto typu řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. ledna 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu